ഇരുട്ടിലൂടെ

ഇ. ഹരികുമാർ

ഇരുട്ടിലൂടെ

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Sun Rays, a photograph by Simon Waldherr. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഇരുട്ടിലൂടെ

ബോധം വന്നപ്പോൾ മരുന്നുകളുടെ മണം കൊണ്ടു താൻ ആശുപത്രിയിലാണെന്നു ശോഭനയ്ക്കു മനസ്സിലായി. അതോടെ മേലാകെ വേദനയും തുടങ്ങി. അതു ദേഹത്തിൽ എവിടെ നിന്നാണു വരുന്നതെന്നറിയില്ല.

കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ ആദ്യം കണ്ടതു വെളുത്ത ചുമരാണ്. പിന്നെ മുകളിൽ സാവധാനത്തിൽ കറങ്ങുന്ന പങ്കയും. കട്ടിലിന്റെ വലതു വശത്തു് ഒരു സ്റ്റാന്റിൽ വെള്ളം നിറച്ച ഒരു കപ്പി തലകിഴോയി തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ നിന്നു താഴത്തേക്കു തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ചുവന്ന റബർക്കുഴൽ എവിടേക്കാണു പോകുന്നതു? ശോഭനയ്ക്കു് അതു നോക്കണം എന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, കിടന്ന കിടപ്പിൽ നിന്നു തിരിയാൻ വയ്യ വലത്തെ കൈ വേദനിക്കുകയാണ്. ഇളക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല... തനിക്കെന്തു പറ്റി?

ഇടതു വശത്താണു ജനൽ. അവൾ ജാലകത്തിലൂടെ നോക്കിയപ്പോൾ വെള്ളിമേഘശലാകകൾ കിടിയിലൂടെ വെളുത്ത കടൽക്കാക്കകൾ ഇട്ടുമായി പറക്കുകയാണ്. അതിനു താഴെ കടലാണെന്നു ശോഭനയ്ക്കു മനസ്സിലായി. പക്ഷേ, അങ്ങനെ കിടക്കുമ്പോൾ അവൾക്കു കടൽ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ശോഭന കൺതിരിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അതു കണ്ടതു്. ജാലകത്തിലൂടെ വന്ന സൂര്യരശ്മികൾ നിലത്തു പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതു കണ്ടപ്പോൾ അവൾക്ക് ഓർമ്മ വന്നതു വീട്ടിലെ തന്റെ മുറിയാണ്. അതോടെ അമ്മയെയും.

'ഹെന്റമ്മേ!'

പനിയായിക്കിടക്കുമ്പോഴെല്ലാം സാധാരണ നോക്കിയിരിക്കാറുള്ളതാണ്. ഉച്ചയാവാൽ അമ്മ വന്നു ജനലുകൾ അടയ്ക്കും. പൂട്ടുകൊണ്ടു് ഒന്നു മയങ്ങിപ്പോകും. പിന്നെ സമയം പറക്കുന്നതു് അറിയില്ല. അമ്മയുടെ നേർത്ത ശബ്ദം കേട്ടാണ് ഉണരുക.

'മോളെ, പകല്യ കിടന്നാങ്ങല്ലെ പനി ഏറ്റം'

വളരെ ദുരത്തു നിന്നു പറയുന്ന മാതിരിയാണു കേൾക്കുക. കേൾക്കുന്നണ്ടെങ്കിലും ഉറക്കം നടിച്ചു കിടക്കും. അമ്മ അടുത്തുവന്നു നെഞ്ചിലും നെറ്റിമേലും പതുക്കെ തലോടും. അപ്പോൾ വീണ്ടും ഉറങ്ങണമെന്നു തോന്നും. അമ്മ ജാലകത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു നടക്കുന്ന പതിഞ്ഞ ശബ്ദം കേൾക്കാം. എന്തു ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ സാവധാനത്തിലാണ് അമ്മ നടക്കുക. വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചാലെ കേൾക്കവാൻ കഴിയൂ. ജാലകപ്പാളികൾ തള്ളിത്തുറക്കുന്ന ശബ്ദം, പിന്നെ വെളിച്ചത്തിന്റെ സമുദ്രമാണ്. കണ്ണുകൾ ഇറുക്കി അടച്ചാലും അതിന്റെ അലകൾ ആദ്യം കണ്ണുകളെ വേദനിപ്പിക്കും.

'ഹായ്, എന്തു ചൂട്, നാല്പ മണിയായിട്ടും!...'

അമ്മ ആരോടെന്നില്ലാതെ പറയും. കാലടികളുടെ ശബ്ദം അകന്നകന്നു പോകുമ്പോൾ കണ്ണു തുറക്കും. അപ്പോൾ അലസമായി, നിലത്തു വിരിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന സൂര്യവെളിച്ചം നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

അമ്മ ഇടനാഴികയിൽ നിന്നു വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ടാകും.

മോളേ ഉറങ്ങല്ലെ.

ആ ശബ്ദം, ഇപ്പോഴും ആ മുറിയിൽ കിടക്കുകയാണെങ്കിൽ കേൾക്കാമെന്നു ശോഭനയ്ക്കു തോന്നി. അല്ലാ, അമ്മയോടൊപ്പം ആ നേരിയ ശബ്ദവും ഇല്ലാതായോ?

ഇപ്പോഴും, ഈ ആശുപത്രിയിൽ കിടക്കുമ്പോഴും, ജാലകത്തിലൂടെ വന്നു നിലത്തു വിരിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന സൂര്യരശ്മികൾ കണ്ടപ്പോൾ വീട്ടിലെ തന്റെ മുറിയാണ് ഓർമ്മ വന്നതു്, അമ്മയെയും.

അമ്മ! ശോഭനയ്ക്കു കരച്ചിൽ വന്നു. അമ്മ എവിടെയാണ്? അമ്മയെ കൊന്നില്ലേ! ഇനി കാണാൻ കഴിയുമോ, അമ്മയെ?

കണ്ണുനീരിനു നല്ല ചൂടുണ്ടായിരുന്നു. അതു കവിളിലൂടെ ഒലിച്ചിറങ്ങുമ്പോൾ ശോഭനയ്ക്കു വളരെ അസുഖം തോന്നി. അപ്പോൾ ഭയങ്കരമായ തലവേദന അനുഭവപ്പെട്ടു. അതു തലയോടിന്റെ ഏതോ കള്ളിയിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു വരികയാണ്.

ഇമിനീരിനു നല്ല കൈപ്പുരസമുണ്ടായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു തൊണ്ടയിൽ വരൾച്ചയുണ്ടായിട്ടും അതു് ഇറക്കാൻ ശോഭന ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. കറവു വെള്ളം കിട്ടിയാൽ നന്നായിരുന്നു. എന്തു സമയമായി ഇവിടെ കിടക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു്? മനസ്സിലാവുന്നില്ല.

വാതിൽ ഒരു കർട്ടൻ കൊണ്ടു മറച്ചിരുന്നു. എന്നാലും അപ്പുറത്തു കൂടെ പോകുന്നവരുടെ കാലുകൾ കാണാമായിരുന്നു. എന്താണ് ആരും ഈ മുറിയിൽ വരാത്തതു?

പെട്ടെന്നു വെളുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരു സ്ത്രീ കർട്ടൻ നീക്കി മുറിയിലേക്കു കടന്നു. അവർ ശോഭനയെ നോക്കി പുഞ്ചിരി തൂകി. അതു് ഇപ്പപ്പെട്ടിലെങ്കിലും അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഈ സ്ത്രീക്ക് അമ്മ ചിരിക്കുന്ന പോലെ ചിരിച്ചു കൂടെ?

'എങ്ങനെയുണ്ടു കുട്ടി ഇപ്പോൾ?'

അവർ അടുത്തു വന്നു തന്റെ നെറ്റിമേൽ കൈവച്ച് തലയിൽ തടവി. താൻ കുട്ടിയല്ലെന്നും മൂന്നാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുകയാണെന്നും പറയണമെന്നേ ശോഭനയ്ക്കു തോന്നി. പക്ഷേ, അവൾ വെള്ളം വേണമെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു.

സിസ്റ്റർ ഒരു ഔൺസ് ഗ്ലാസ്സിൽ എന്തോ വെള്ളം വായിൽ ഒഴിച്ചുതന്നു. അതിന്റെ രുചി എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ശോഭനയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. എനിക്ക് ഇപ്പഴും പനിക്കുന്നണ്ട്. അവൾ വിചാരിച്ചു.

വായിൽ തെർമോമീറ്റർ വച്ച സിസ്റ്റർ തന്റെ കൈത്തണ്ടു പിടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ശോഭന അവരുടെ മുഖത്തു നോക്കി. അവർ വെളുത്ത ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവരുടെ മൂക്കിനടുത്തുള്ള ഒരു അരിമ്പാറ കാരണം ശോഭനയ്ക്ക് അവരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല.

സിസ്റ്റർ വാച്ചുനോക്കി, തന്റെ വായിൽനിന്ന് തെർമോമീറ്ററെടുത്തു. അപ്പോൾ സമയമെത്രയായെന്നു ചോദിക്കണമെന്നു ശോഭന വിചാരിച്ചു. ഒരുപക്ഷേ, നാല്പമണിയായിട്ടുണ്ടാകും. പനി ആകമ്പോൾ എത്ര വേഗമാണു വൈകുന്നേരമാകുന്നതു്! ഇന്നു രാവിലെ എന്തു പറ്റി? ഇന്നു എഴുന്നേറ്റതായി ഓർമ്മിക്കുന്നില്ല. എന്റെ തലയ്ക്കു എന്തോ സാരമായി പറ്റിയിട്ടുണ്ട്.

സിസ്റ്റർ തെർമോമീറ്ററും മറ്റും മുറിയുടെ ഒരു മൂലയിലുള്ള ടീപ്പോയിമേൽ കൊണ്ടുപോയി വച്ചു. അവിടെ ഒരു ടേബിൾ കലണ്ടർ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. വീട്ടിൽ അച്ഛന്റെ മേശപ്പുറത്തുള്ള ടേബിൾ കലണ്ടർ ശോഭനയാണു തിരിച്ചു വയ്ക്കുക. ഈ കലണ്ടറിൽ 30-ാം തീയതി ആക്കി വിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന് 29-ാം തീയതിയല്ലെ. 28-ാം തീയതിയാണ പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞതു്. അതു് ഇന്നലെയായിരുന്നില്ലേ? അതോ മിനിഞ്ഞാന്നോ? അപ്പോൾ താൻ ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ കിടന്നാങ്ങിയോ? ആരാണു തന്നെ ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുവന്നതു? അച്ഛനെവിടെ?

സിസ്റ്റർ തിരിച്ചു വന്നു ഒരു തണത്ത സഞ്ചി തന്റെ തലയ്ക്കുമേൽ വച്ചു. യൂഡികോളോൺ ഒരു പഞ്ഞിയിലെടുത്തു നെറ്റിമേൽ തുടച്ചു തന്നപ്പോൾ നല്ല തണപ്പു തോന്നി.

'അച്ഛൻ എവിടെയാണ്?'

അവൾ ചോദിച്ചു.

'ഏ?' സിസ്റ്റർ തല താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

'അച്ഛനേയ്, എവിട്യാണ്?'

'ഇതുവരെ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു ദിവസമായി പാവം അച്ഛൻ ഉറങ്ങിയിട്ട്. മോളുടെ അടുത്തിരിക്യായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ പുറത്തുപോയിരിക്യാണ്. അങ്ങുമണിക്ക വരും...'

സിസ്റ്റർ പറഞ്ഞതു മുഴുവൻ ശോഭന കേട്ടില്ല. പക്ഷേ, അച്ഛൻ അങ്ങു മണിക്ക വരുമെന്നു മാത്രം മനസ്സിലായി.

സിസ്റ്റർ പോയപ്പോൾ ശോഭന വീണ്ടും ആലോചിച്ചു. ആരാണു തന്നെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നതു? താൻ എന്നാണ് ഇവിടേക്കു വന്നതു? ഇന്നലെയാണോ? അതോ മിനിഞ്ഞാന്നോ?

ഇന്നലെയെക്കുറിച്ചോർത്തപ്പോൾ മനസ്സിലേക്ക് എന്തൊക്കെയോ തള്ളി വരുന്നു. ഒന്നും വ്യക്തമല്ല. തീ ആളിക്കത്തുകയാണ്. അതിനിടയിൽ നിന്നു തന്നെ നോക്കി വിളിക്കുന്നതു് ആരാണ്? അമ്മയാണോ? അതോ വല്യമ്മയോ? പത്തുക്കട്ടിയുടെ കരച്ചിൽ. 'ഇരുട്ടായാൽ അതിനെ പേടിയാവും മോളെ. നീ അതിനെ ഒന്നുഴിച്ചു കൊണ്ടുവാ...' അതാരാണു പറയുന്നതു? അമ്മയല്ലെ? 'എനിക്ക വയ്യാഞ്ഞിട്ടല്ലേ മോളെ.'

പക്ഷേ, അന്നു തനിക്കും ഒട്ടും വയ്യായിരുന്നു. പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു. സ്ലള്ളർ പൂട്ടിയ മെമ്മോ ക്ലാസ്സിൽ വായിച്ചു.

'ഇനി സുഖായി. അല്ലെ? രണ്ടുമാസം കളിച്ചുനടക്കാം.' അതു ജാനകി ടീച്ചറായിരുന്നു.

ഇനി പോകാം, രണ്ടുമാസം കളിച്ചു നടക്കാം. വല്ലാത്ത തലവേദന. സമയം നാലര മണിയായിരുന്നു. പാടത്തെത്തിയപ്പോൾ ഉണങ്ങിയ കാറ്റു മുഖത്തു വന്നടിച്ചു. പാടമ്മ് അപ്പോഴും വെയിൽക്കിറ്റുകൾ പാറിക്കളിച്ചിരുന്നു. കുശാശത്തിൽ വെള്ളി മേഘങ്ങളും.

ശോഭന ആരെയും കാത്തു നിന്നില്ല. എനിക്ക വയ്യ. അവൾ വിചാരിച്ചു. ആരെങ്കിലും ഒപ്പമുണ്ടായാൽ അവർ സംസാരിച്ചു തലവേദന അധികമാകും. പ്രത്യേകിച്ചു മാലതി ഒപ്പമുണ്ടായാൽ ശരിയായി. ആ കട്ടിക്ക് ഒരു നിമിഷം വായ് അടക്കിവെയ്യാൻ കഴിയില്ല. ആ കട്ടി അലക്സാണ്ടർ എന്നതിനെ അലസ്കാണ്ടർ എന്നാണു പറയുക. ആ കട്ടി പാസ്റ്റാവില്ലെന്നു ശോഭനയ്ക്കു് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ക്ലാസ്സിൽ ടീച്ചർ ചോദ്യം ചോദിച്ചാൽ തന്നെ തോണ്ടി വിളിക്കും. ഉത്തരം പറഞ്ഞു കൊടുക്കാൻ.

ഒരാളെക്കുറിച്ച തന്നെ ഓർക്കുമ്പോൾ തലവേദന അധികമാവുകയാണ്. ശോഭനയ്ക്കു വേഗത്തിൽ വീട്ടിലെത്തിയാൽ മതിയെന്നു തോന്നി. വീട്ടിൽ കാപ്പിയും പലഹാരവുമായി അമ്മ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും. പരീക്ഷ എങ്ങനെയുണ്ടായിരുന്നെന്നു ചോദിക്കും. പക്ഷേ, തനിക്ക സുഖമില്ല. ഒരു ഭാഗത്തു കിടക്കുകയാണ വേണ്ടതു്.

ആലോചിച്ചു നടന്നപ്പോൾ വീട്ടിന്റെ പടിക്കൽ എപ്പോഴാണ് എത്തിയതെന്നറിഞ്ഞില്ല. ഉമ്മറത്തു് ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്ളേറ്റും പെൻസിലും മേശപ്പുറത്തിട്ടു ശോഭന അടുക്കളയിലേക്കോടി. അടുക്കളയിൽ ഇരുട്ടു വ്യാപിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. അമ്മ ചൂമിന്റെ അരുകിൽ ഒരു ബഞ്ചിൽ ഇരുന്നു് എന്തോ നുറുക്കുകയാണ്.

'അമ്മേ കാപ്പി തര്യ.'

അമ്മ മുഖമുയർത്തി.

'ചെറിയമ്മ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ആവും. നീ അപ്പോഴേക്ക ആ പമ്പുക്കട്ടിയെ ഒന്നു അഴിച്ചു കൊണ്ടുവാ ഇരുട്ടായാൽ അതിനെ പേടിയാവും.'

ശോഭനയ്ക്കു നിരാശ തോന്നി. ഇതിന്നാണോ. ഇത്രദൂരം നടന്നു വന്നതു്. കാപ്പി കുടിച്ച് ഒരു ഭാഗത്തു കിടക്കണമെന്നതു വിചാരിച്ചാണ് ഇത്ര വേഗം വന്നതു്. എന്നിട്ട് ഇപ്പോൾ അമ്മ പറയുന്നതോ!

'എനിക്ക വയ്യ.' ഉമ്മറപ്പടിമേൽ ഇരുന്നു കൊണ്ടു് അവൾ പറഞ്ഞു. 'അമ്മപോയി കൊണ്ടുവന്നോളൂ വേണങ്കിൽ.'

'അമ്മയ്ക്കു വയ്യാഞ്ഞിട്ടു പറയ്യല്ലെ.'

അവരുടെ സ്വരം വളരെ പരിക്ഷീണമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ സമയത്തു ശോഭന അതു ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഇരുട്ടായതു കൊണ്ടു് അവരുടെ മുഖവും നല്ലവണ്ണം കാണാനും കഴിഞ്ഞില്ല.

'അമ്മ നൊണ പറയ്യാണ്, എനിക്കറിയാം' ശോഭന വാശിയോടെ പറഞ്ഞു. അമ്മ എന്റെ സുഖക്കേട് കാണുന്നി ല്ലല്ലോ.

'അപ്പോൾ നീ പമ്പുക്കട്ടിയെ കൊണ്ടു വരില്ല, അല്ലെ?'

'ഇല്ല'

'അമ്മ മരിച്ചു പൊയ്ക്കോട്ടെ, അല്ലെ?' അവർ ഒരു കിതപ്പോടെ എഴുന്നേറ്റു.

'ഞാൻ പോയി കൊണ്ടുവരാം. ശാരദേ കാപ്പിയായാൽ ഇവൾക്ക കൊടുത്തേയ്യ്.'

'ഏടത്തിക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടോ' കാപ്പിയുണ്ടാക്കിയിട്ടു ഞാൻ പോയി കൊണ്ടുവരാം. 'ഏട്ത്തി ഈ സമയത്തു അതിനോടു മല്ലിടാൻ പോകണ്ടാ.'

അതു ചെറിയമ്മയായിരുന്നു.

'എനിക്ക വയ്യ. അമ്മ അടിവയർ തലോടികൊണ്ടു പറഞ്ഞു' എനിക്ക് ഒരു ഭാഗത്തു കറച്ച കിടക്കണം.

ശോഭന അതു കേൾക്കാൻ നിന്നില്ല, അവൾക്ക് ദേഷ്യം പിടിച്ചിരുന്നു. എനിക്ക കാപ്പി വേണ്ട. വല്ലാത്തൊരമ്മ. മരിച്ചുപൊയ്ക്കോട്ടെ. എനിക്ക് ഇങ്ങനത്തെ ഒരമ്മ വേണ്ട. അവൾ മുറ്റത്തിറങ്ങി. പൃത്തറയിൽനിന്ന് ഒരു പിച്ചകപ്പൂവറ്റുള്ള വെറ്റെയെടുത്തു നടന്നു. കത്തിത്തീർന്ന അനിത്തിരികളുടെ വാസന അവൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു.

കടുത്ത തലവേദന. പനി ഏറിയിരിക്കുന്നു. മേലാകെ പൊള്ളുന്നണ്ട്. വേദനയും. ഛർദ്ദിക്കുവാൻ വരുന്നു. തല ചുറ്റുകയാണോ. ശോഭന തെല്ലുനേരം സംശയിച്ചു നിന്നു. കാപ്പി കുടിക്കണം. എന്നാൽ കറച്ചാശ്വാസമുണ്ടാകും. മടങ്ങിയാലോ?... വേണ്ട, എനിക്ക് അവരുടെ കാപ്പി വേണ്ട.

പറമ്പിൽ നിന്നു പമ്പുക്കട്ടിയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടു.

'ഇരുട്ടായാൽ അതിനെ പേടിയാവും' ഇപ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. അതിനെ പേടിയാകുന്നുണ്ടാവും. പക്ഷേ, ശോഭനയ്ക്കു പേടിയില്ല. രണ്ടു മാസം മുമ്പു വല്യമ്മ മരിച്ചപ്പോൾ മാത്രം അവൾക്ക പേടി തോന്നിയിരുന്നു. അന്നു തെക്കെക്കണ്ടത്തിൽ രണ്ടു മൂന്നാൾ ഉയരത്തിൽ തി കത്തിച്ചിരുന്നു. വല്യമ്മ മരിച്ചു് മുകളിൽ വടക്കെ അകത്തു വന്നടിച്ചു. പാടമ്മ് അപ്പോഴും വെയിൽക്കിറ്റുകൾ പാറിക്കളിച്ചിരുന്നു. കുശാശത്തിൽ വെള്ളി മേഘങ്ങളും.

ശോഭന ആരെയും കാത്തു നിന്നില്ല. എനിക്ക വയ്യ. അവൾ വിചാരിച്ചു. ആരെങ്കിലും ഒപ്പമുണ്ടായാൽ അവർ സംസാരിച്ചു തലവേദന അധികമാകും. പ്രത്യേകിച്ചു മാലതി ഒപ്പമുണ്ടായാൽ ശരിയായി. ആ കട്ടിക്ക് ഒരു നിമിഷം വായ് അടക്കിവെയ്യാൻ കഴിയില്ല. ആ കട്ടി അലക്സാണ്ടർ എന്നതിനെ അലസ്കാണ്ടർ എന്നാണു പറയുക. ആ കട്ടി പാസ്റ്റാവില്ലെന്നു ശോഭനയ്ക്കു് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ക്ലാസ്സിൽ ടീച്ചർ ചോദ്യം ചോദിച്ചാൽ തന്നെ തോണ്ടി വിളിക്കും. ഉത്തരം പറഞ്ഞു കൊടുക്കാൻ.

ഒരാളെക്കുറിച്ച തന്നെ ഓർക്കുമ്പോൾ തലവേദന അധികമാവുകയാണ്. ശോഭനയ്ക്കു വേഗത്തിൽ വീട്ടിലെത്തിയാൽ മതിയെന്നു തോന്നി. വീട്ടിൽ കാപ്പിയും പലഹാരവുമായി അമ്മ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും. പരീക്ഷ എങ്ങനെയുണ്ടായിരുന്നെന്നു ചോദിക്കും. പക്ഷേ, തനിക്ക സുഖമില്ല. ഒരു ഭാഗത്തു കിടക്കുകയാണ വേണ്ടതു്.

ആലോചിച്ചു നടന്നപ്പോൾ വീട്ടിന്റെ പടിക്കൽ എപ്പോഴാണ് എത്തിയതെന്നറിഞ്ഞില്ല. ഉമ്മറത്തു് ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്ളേറ്റും പെൻസിലും മേശപ്പുറത്തിട്ടു ശോഭന അടുക്കളയിലേക്കോടി. അടുക്കളയിൽ ഇരുട്ടു വ്യാപിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. അമ്മ ചൂമിന്റെ അരുകിൽ ഒരു ബഞ്ചിൽ ഇരുന്നു് എന്തോ നുറുക്കുകയാണ്.

'അമ്മേ കാപ്പി തര്യ.'

അമ്മ മുഖമുയർത്തി.

'ചെറിയമ്മ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ആവും. നീ അപ്പോഴേക്ക ആ പമ്പുക്കട്ടിയെ ഒന്നു അഴിച്ചു കൊണ്ടുവാ ഇരുട്ടായാൽ അതിനെ പേടിയാവും.'

ശോഭനയ്ക്കു നിരാശ തോന്നി. ഇതിന്നാണോ. ഇത്രദൂരം നടന്നു വന്നതു്. കാപ്പി കുടിച്ച് ഒരു ഭാഗത്തു കിടക്കണമെന്നതു വിചാരിച്ചാണ് ഇത്ര വേഗം വന്നതു്. എന്നിട്ട് ഇപ്പോൾ അമ്മ പറയുന്നതോ!

'എനിക്ക വയ്യ.' ഉമ്മറപ്പടിമേൽ ഇരുന്നു കൊണ്ടു് അവൾ പറഞ്ഞു. 'അമ്മപോയി കൊണ്ടുവന്നോളൂ വേണങ്കിൽ.'

'അമ്മയ്യു വയ്യാഞ്ഞിട്ടു പറയ്യല്ലെ.'

അവരുടെ സ്വരം വളരെ പരിക്ഷീണമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ സമയത്തു ശോഭന അതു ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഇരുട്ടായതു കൊണ്ടു് അവരുടെ മുഖവും നല്ലവണ്ണം കാണാനും കഴിഞ്ഞില്ല.

'അമ്മ നൊണ പറയ്യാണ്, എനിക്കറിയാം' ശോഭന വാശിയോടെ പറഞ്ഞു. അമ്മ എന്റെ സുഖക്കേട് കാണുന്നി ല്ലല്ലോ.

'അപ്പോൾ നീ പമ്പുക്കട്ടിയെ കൊണ്ടു വരില്ല, അല്ലെ?'

'ഇല്ല'

'അമ്മ മരിച്ചു പൊയ്ക്കോട്ടെ, അല്ലെ?' അവർ ഒരു കിതപ്പോടെ എഴുന്നേറ്റു.

'ഞാൻ പോയി കൊണ്ടുവരാം. ശാരദേ കാപ്പിയായാൽ ഇവൾക്ക കൊടുത്തേയ്യ്.'

'ഏടത്തിക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടോ' കാപ്പിയുണ്ടാക്കിയിട്ടു ഞാൻ പോയി കൊണ്ടുവരാം. 'ഏട്ത്തി ഈ സമയത്തു അതിനോടു മല്ലിടാൻ പോകണ്ടാ.'

അതു ചെറിയമ്മയായിരുന്നു.

'എനിക്ക വയ്യ. അമ്മ അടിവയർ തലോടികൊണ്ടു പറഞ്ഞു' എനിക്ക് ഒരു ഭാഗത്തു കറച്ച കിടക്കണം.

ശോഭന അതു കേൾക്കാൻ നിന്നില്ല, അവൾക്ക് ദേഷ്യം പിടിച്ചിരുന്നു. എനിക്ക കാപ്പി വേണ്ട. വല്ലാത്തൊരമ്മ. മരിച്ചുപൊയ്ക്കോട്ടെ. എനിക്ക് ഇങ്ങനത്തെ ഒരമ്മ വേണ്ട. അവൾ മുറ്റത്തിറങ്ങി. പൃത്തറയിൽനിന്ന് ഒരു പിച്ചകപ്പൂവറ്റുള്ള വെറ്റെയെടുത്തു നടന്നു. കത്തിത്തീർന്ന അനിത്തിരികളുടെ വാസന അവൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു.

കടുത്ത തലവേദന. പനി ഏറിയിരിക്കുന്നു. മേലാകെ പൊള്ളുന്നണ്ട്. വേദനയും. ഛർദ്ദിക്കുവാൻ വരുന്നു. തല ചുറ്റുകയാണോ. ശോഭന തെല്ലുനേരം സംശയിച്ചു നിന്നു. കാപ്പി കുടിക്കണം. എന്നാൽ കറച്ചാശ്വാസമുണ്ടാകും. മടങ്ങിയാലോ?... വേണ്ട, എനിക്ക് അവരുടെ കാപ്പി വേണ്ട.

പറമ്പിൽ നിന്നു പമ്പുക്കട്ടിയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടു.

'ഇരുട്ടായാൽ അതിനെ പേടിയാവും' ഇപ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. അതിനെ പേടിയാകുന്നുണ്ടാവും. പക്ഷേ, ശോഭനയ്ക്കു പേടിയില്ല. രണ്ടു മാസം മുമ്പു വല്യമ്മ മരിച്ചപ്പോൾ മാത്രം അവൾക്ക പേടി തോന്നിയിരുന്നു. അന്നു തെക്കെക്കണ്ടത്തിൽ രണ്ടു മൂന്നാൾ ഉയരത്തിൽ തി കത്തിച്ചിരുന്നു. വല്യമ്മ മരിച്ചു് മുകളിൽ വടക്കെ അകത്തു വന്നടിച്ചു. പാടമ്മ് അപ്പോഴും വെയിൽക്കിറ്റുകൾ പാറിക്കളിച്ചിരുന്നു. കുശാശത്തിൽ വെള്ളി മേഘങ്ങളും.

ശോഭന ആരെയും കാത്തു നിന്നില്ല. എനിക്ക വയ്യ. അവൾ വിചാരിച്ചു. ആരെങ്കിലും ഒപ്പമുണ്ടായാൽ അവർ സംസാരിച്ചു തലവേദന അധികമാകും. പ്രത്യേകിച്ചു മാലതി ഒപ്പമുണ്ടായാൽ ശരിയായി. ആ കട്ടിക്ക് ഒരു നിമിഷം വായ് അടക്കിവെയ്യാൻ കഴിയില്ല. ആ കട്ടി അലക്സാണ്ടർ എന്നതിനെ അലസ്കാണ്ടർ എന്നാണു പറയുക. ആ കട്ടി പാസ്റ്റാവില്ലെന്നു ശോഭനയ്ക്കു് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ക്ലാസ്സിൽ ടീച്ചർ ചോദ്യം ചോദിച്ചാൽ തന്നെ തോണ്ടി വിളിക്കും. ഉത്തരം പറഞ്ഞു കൊടുക്കാൻ.

ഒരാളെക്കുറിച്ച തന്നെ ഓർക്കുമ്പോൾ തലവേദന അധികമാവുകയാണ്. ശോഭനയ്ക്കു വേഗത്തിൽ വീട്ടിലെത്തിയാൽ മതിയെന്നു തോന്നി. വീട്ടിൽ കാപ്പിയും പലഹാരവുമായി അമ്മ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും. പരീക്ഷ എങ്ങനെയുണ്ടായിരുന്നെന്നു ചോദിക്കും. പക്ഷേ, തനിക്ക സുഖമില്ല. ഒരു ഭാഗത്തു കിടക്കുകയാണ വേണ്ടതു്.

ആലോചിച്ചു നടന്നപ്പോൾ വീട്ടിന്റെ പടിക്കൽ എപ്പോഴാണ് എത്തിയതെന്നറിഞ്ഞില്ല. ഉമ്മറത്തു് ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്ളേറ്റും പെൻസിലും മേശപ്പുറത്തിട്ടു ശോഭന അടുക്കളയിലേക്കോടി. അടുക്കളയിൽ ഇരുട്ടു വ്യാപിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. അമ്മ ചൂമിന്റെ അരുകിൽ ഒരു ബഞ്ചിൽ ഇരുന്നു് എന്തോ നുറുക്കുകയാണ്.

'അമ്മേ കാപ്പി തര്യ.'

അമ്മ മുഖമുയർത്തി.

'ചെറിയമ്മ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ആവും. നീ അപ്പോഴേക്ക ആ പമ്പുക്കട്ടിയെ ഒന്നു അഴിച്ചു കൊണ്ടുവാ ഇരുട്ടായാൽ അതിനെ പേടിയാവും.'

ശോഭനയ്ക്കു നിരാശ തോന്നി. ഇതിന്നാണോ. ഇത്രദൂരം നടന്നു വന്നതു്. കാപ്പി കുടിച്ച് ഒരു ഭാഗത്തു കിടക്കണമെന്നതു വിചാരിച്ചാണ് ഇത്ര വേഗം വന്നതു്. എന്നിട്ട് ഇപ്പോൾ അമ്മ പറയുന്നതോ!

'എനിക്ക വയ്യ.' ഉമ്മറപ്പടിമേൽ ഇരുന്നു കൊണ്ടു് അവൾ പറഞ്ഞു. 'അമ്മപോയി കൊണ്ടുവന്നോളൂ വേണങ്കിൽ.'

'അമ്മയ്യു വയ്യാഞ്ഞിട്ടു പറയ്യല്ലെ.'

അവരുടെ സ്വരം വളരെ പരിക്ഷീണമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ സമയത്തു ശോഭന അതു ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഇരുട്ടായതു കൊണ്ടു് അവരുടെ മുഖവും നല്ലവണ്ണം കാണാനും കഴിഞ്ഞില്ല.

'അമ്മ നൊണ പറയ്യാണ്, എനിക്കറിയാം' ശോഭന വാശിയോടെ പറഞ്ഞു. അമ്മ എന്റെ സുഖക്കേട് കാണുന്നി ല്ലല്ലോ.

'അപ്പോൾ നീ പമ്പുക്കട്ടിയെ കൊണ്ടു വരില്ല, അല്ലെ?'

'ഇല്ല'

'അമ്മ മരിച്ചു പൊയ്ക്കോട്ടെ, അല്ലെ?' അവർ ഒരു കിതപ്പോടെ എഴുന്നേറ്റു.

'ഞാൻ പോയി കൊണ്ടുവരാം. ശാരദേ കാപ്പിയായാൽ ഇവൾക്ക കൊടുത്തേയ്യ്.'

'ഏടത്തിക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടോ' കാപ്പിയുണ്ടാക്കിയിട്ടു ഞാൻ പോയി കൊണ്ടുവരാം. 'ഏട്ത്തി ഈ സമയത്തു അതിനോടു മല്ലിടാൻ പോകണ്ടാ.'

അതു ചെറിയമ്മയായിരുന്നു.

'എനിക്ക വയ്യ. അമ്മ അടിവയർ തലോടികൊണ്ടു പറഞ്ഞു' എനിക്ക് ഒരു ഭാഗത്തു കറച്ച കിടക്കണം.

ശോഭന അതു കേൾക്കാൻ നിന്നില്ല, അവൾക്ക് ദേഷ്യം പിടിച്ചിരുന്നു. എനിക്ക കാപ്പി വേണ്ട. വല്ലാത്തൊരമ്മ. മരിച്ചുപൊയ്ക്കോട്ടെ. എനിക്ക് ഇങ്ങനത്തെ ഒരമ്മ വേണ്ട. അവൾ മുറ്റത്തിറങ്ങി. പൃത്തറയിൽനിന്ന് ഒരു പിച്ചകപ്പൂവറ്റുള്ള വെറ്റെയെടുത്തു നടന്നു. കത്തിത്തീർന്ന അനിത്തിരികളുടെ വാസന അവൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു.

കടുത്ത തലവേദന. പനി ഏറിയിരിക്കുന്നു. മേലാകെ പൊള്ളുന്നണ്ട്. വേദനയും. ഛർദ്ദിക്കുവാൻ വരുന്നു. തല ചുറ്റുകയാണോ. ശോഭന തെല്ലുനേരം സംശയിച്ചു നിന്നു. കാപ്പി കുടിക്കണം. എന്നാൽ കറച്ചാശ്വാസമുണ്ടാകും. മടങ്ങിയാലോ?... വേണ്ട, എനിക്ക് അവരുടെ കാപ്പി വേണ്ട.

പറമ്പിൽ നിന്നു പമ്പുക്കട്ടിയുടെ കരച

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>